

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.031/2021/7.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Dobrossy és Társa Ügyvédi Iroda (CÍM eljáró ügyvéd: dr. Dobrossy István) által képviselt I. r. FELPERES NEVE CÍM alatti lakos I. r., II. r. FELPERES NEVE CÍM alatti lakos II. r., III. r. FELPERES NEVE CÍM alatti lakos III. r. és IV. r. FELPERES NEVE CÍM alatti lakos IV. r. felperesnek – a Léka Ügyvédi Iroda (CÍM, eljáró ügyvéd: Dr. Léka Péter) által képviselt ALPERES NEVE CÍM alatti székhelyű alperes ellen, munkabér és egyéb anyagi juttatás megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 12.M.70066/2020/18. számú ítéletével szemben az alperes által 20. alszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján folyamatban lévő másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg a fellebbezett részében megváltoztatja és a felperesek által az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 270 000 (kettőszázhetvenezer) forint általános forgalmi adót is tartalmazó, 1 270 000 (egymillió-kettőszázhetvenezer) forintba felemeli.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy az államnak a Nemzeti Adó-és Vámhivatal felhívására fizessen meg 143 768 (száznegyvenháromezer-hétszázhatvanhatsz) forint állam által előlegezett illetéket. A feljegyzett további 50 514 (ötvenezer- ötszáztizennégy) forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az I. és II. r. felperes a módosított kereseti kérelmükben az alperest 752.286 forint elmaradt munkabér, 210.000 forint pótlék-átalány és 10.000 forint munkavédelmi felszerelés költsége, valamint ezen tőkeösszegek 2019. május 11. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérték kötelezni. Keresetük irányult továbbá 31.533 euro és annak 2018. február 27. napjától számított törvényes késedelmi kamatainak megfizetésére.

[2] A III. r. felperes módosított kereseti kérelmében az alperest 316.000 forint elmaradt munkabér, 210.000 pótlék-átalány és 10.000 forint munkavédelmi felszerelés költsége, valamint ezen tőkeösszegek 2019. május 11. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Keresete irányult még 14.474 euro és annak 2018. július 1. napjától számított törvényes késedelmi kamatainak megfizetésére is.

[3] A IV. r. felperes módosított kereseti kérelmében az alperest 725.286 forint elmaradt munkabér, 210.000 forint pótlék-átalány és 10.000 forint munkavédelmi felszerelés költsége, valamint ezen tőkeösszegek 2019. május 11. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Keresete irányult még 31.533 euro és annak 2018. február 27. napjától számított törvényes késedelmi kamatainak megfizetésére is.

[4] A felperesek kérték a perrel felmerülő költségeik megtérítésére is kötelezni az alperest.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 637.410 forint perköltséget.

[7] A perköltség tekintetében az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján viselik a pervesztes felperesek a pernyertes alperes perköltségeit, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3.§ (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg azzal, hogy annak összegét az R. 3.§ (6) bekezdése alapján 25%-ra mérsékelte. Ebben figyelemmel volt az alperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenységre, miszerint az ügyben két tárgyaláson jelent meg felperesenként két érdemi beadványt terjesztett elő a bíróságnál, amelyek felperesenként egyező tartalmúak voltak.

[8] Az elsőfokú bíróság az I. és II. r. felperes vonatkozásában a pertárgy értékét 11.589.762 – 11.589.762, a III. r. felperes esetében 5.409.540, míg a IV. r. felperes esetében 11.562.762 forintban állapította meg. Rögzítette, hogy a felperesek munkavállalói költségkedvezménye okán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a feljegyzett illetéket az állam viseli.

[9] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az ítélet megváltoztatását az elsőfokú perköltség összege tekintetében és kérte az alapján, hogy az ítéltábla kötelezze a felpereseket az elsőfokú bíróság által megítélt 637.410 forint összegben felül további 1.912.231 forint + áfa, azaz összesen bruttó 2.428.533 forint perköltség megfizetésére. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság által mérsékelt összegben megállapított perköltség összege megalapozatlan, az sem a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, sem a beadványok elkészítésével és a tárgyaláson való megjelenéssel, sem a per tárgyának értékével nem áll arányban. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget az R. 3. § (6) bekezdésében

foglalt indokolási kötelezettségének. A Legfelsőbb Bíróság BH2004.9. számú eseti döntésében kifejtettek szerint az ügyvédi munkadíjat nem lehet kizárólag csak a kifejtett tevékenységhez arányosítani, az ilyen mérlegelés kifejezetten jogszabálysértő. Hivatkozott arra, hogy amennyiben a jogi képviselő részéről szokásos és általánosan alkalmazott óradíj került volna megállapításra, úgy a költségjegyzék nyomtatványon is egy jóval magasabb összeg szerepelt volna. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperesek a keresetindítási határidőt elmulasztották, ami miatt a keresetlevelek visszautasításának lett volna helye a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja szerint, azonban ennek ellenére a bíróság a keresetleveleket befogadta. A felperesek igényüket külön perben kívánták érvényesíteni, amely következtében az alperes valamennyi felperes vonatkozásában írt a bíróságra egy ellenkérelmet és egy előkészítő iratot, amelyet minden esetben konzultációk előztek meg, melyekre felperesenként 10 munkaórát fordított. Ehhez ténylegesen 4 db keresetlevelet, az azokhoz tartozó számos mellékletet kellett áttanulmányozni - hiszen a perek egyesítésére az elsőfokú eljárásnak egy későbbi szakaszában került sor - ami szintén számos munkaórát vett igénybe. A felperesek keresete eltérő követelést, különböző számítási módozatokat, ennek alapján kimutatott végösszeget és más-más mellékleteket tartalmazott, így az alperesi képviselő köteles volt valamennyi okiratot részletesen megvizsgálni, összeszedni a releváns dokumentációt, azokat rendszereznie, melyre szintén felperesenként 10 munkaórát fordított. Az elsőfokú eljárás egy évig volt folyamatban és az ügyben tartott valamennyi tárgyaláson megjelent, mely tárgyalások időtartama összesen 6 munkaórát tett ki. Mindezek alapján összesen felperesenként 26 munkaórát fordított az ügyre, mely alapján az elsőfokú bíróság által megítélt ügyvédi munkadíj méltánytalanul alacsony. A fentiekén túl az alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj nem tartalmazza az általános forgalmi adó összegét, az áfa-val növelten bruttó összegben került megállapításra, így a ténylegesen megállapított ügyvédi munkadíj mindössze nettó 501.898 forint.

[10] A felperesek ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az R. 3. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezését, mely alapján mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg a perköltség összegét. Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel indokolta a perköltség mérséklését, kifejtve, hogy arra olyan esetben kerülhet sor, ha az egyébként megállapítható perköltség nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Részletezték azt, hogy az ügyben két tárgyalást tartott a bíróság, az alperes 2 - 2 érdemi beadványt terjesztett elő, melyek felperesenként egyező tartalmúak voltak és egyébként a perbeli jogvita sem tekinthető annyira bonyolult megítélésűnek, mely indokoltá tenné az alperes által megállapított 2.428.000 forint perköltség felperesek által történő viselését. Rögzítette, hogy ez az összeg egyébként kirívóan magas érték az ügy érdemében elvégzett munkához képest, a kifejtett munkavégzéssel arányban nem áll és amennyiben ilyen magas összegben kerülne az megállapításra, esetlegesen sértené a társadalom értékítéletét is.

[11] Az alperes fellebbezése részben megalapozott az alábbiak szerint.

[12] Az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 389. § alapján alkalmazandó Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezésre és fellebbezési ellenkérelemre tekintettel, azok korlátai között gyakorolhatja. Az alperes fellebbezésében az R. 3. § (6) bekezdésében és a 4/A. §-ban írt rendelkezések megsértését kifogásolta, így az ítéltáblának csak ebben a kérdésben kellett az elsőfokú bíróság ítéletét megvizsgálnia.

[13] Az elsőfokú bíróság a felek által nem vitatottan a pertárgyérték teljes összegét 40.151.826 forintban állapította meg, mely alapján – a számítás eredményéből visszakövetkeztetve - az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számította a perköltséget.

[14] Az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint polgári és így munkaügyi perben a munkadíj összege a 10.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 forint, azonban a b) pont szerint a 10.000.000 forint feletti, de 100.000.000 forintot meg nemhaladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10.000.000 forint feletti összeg 3%-a, de legalább 100.000 forint. Ez alapján az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a jogszabályt, amikor csak az a) pontban írtakból indult ki. Az R. alapján megállapítható perköltség a fenti jogszabályhelyi rendelkezések együttes alkalmazása alapján 10.000.000 forint után 5%, azaz 500.000 forint, az a fölötti 30.151.826 forint után annak 3%-a, azaz 904.555 forint, azaz mindösszesen 1.404.554 forint lenne.

[15] Az R. 3.§ (6) bekezdése alapján azonban a munkadíj összegének mérséklésére van lehetőség abban az esetben, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy jelen perben a mérséklés feltételei fennállnak, azonban annak alapját téves számítás alapján határozta meg, és azt túlzott mértékben csökkentette.

[16] Az ítéltábla az elsőfokú eljárásban kifejtett alperesi tevékenységet értékelve megállapította, hogy valóban mivel a felperesek külön perben érvényesítették igényüket, így valamennyi felperes vonatkozásában külön kellett elkészíteni az ellenkérelmét, beszerezni a releváns dokumentumokat, elvégezni a szükséges számításokat, majd külön kellett a bíróság felhívására előkészítő iratot benyújtania. Figyelemmel volt azonban arra is, hogy a felperesek követeléseai azonos jogcímenek kerültek előterjesztésre, így a jogalap vonatkozásában valamennyi felperes esetében egységes álláspontot képviselt. A perben az elsőfokú bíróság két, egyenként három órán át tartó tárgyalást tartott, melyen érdemi döntés született. Értékelte az ítéltábla azt is, hogy a perek egyesítése révén számított pertárgyérték alapulvételével és a felperesek egyetemleges marasztalása miatt a perköltség számítása hátrányosabb volt, mintha azt felperesenként külön-külön számította volna és a felpereseket külön-külön marasztalta volna az elsőfokú bíróság.

[17] Mindezek alapulvételével az ítéltábla az elsőfokú eljárásban megállapítható perköltséget az R. 3. § (6) bekezdése alapján kisebb mértékben tartotta indokoltnak mérsékelni, mely alapján az alperest megillető perköltség összegét 1 000 000 forintban határozta meg. Tekintettel arra, hogy az alperes az R. 4/A. § alapján nyilatkozott, hogy általános forgalmi adó fizetésére köteles, így a fenti munkadíj általános forgalmi adóval növelten, összesen 1 270 000 forint.

[18] Alaptalan volt az alperes fellebbezése abban a körben, hogy amennyiben óradíj került volna megállapításra, úgy jóval magasabb összeg szerepelhetett volna a költségjegyzéken, mivel ennek az ügy megítélése szempontjából relevanciája nem volt. Az alperesnek a költsége felszámítása során lehetősége volt arra, hogy a jogi képviselővel kötött megállapodás alapján óradíjban terjessze elő költségigényét, azonban ennek ellenére az

általános szabályok szerint, az R. rendelkezései figyelembevételével kérte a költsége megállapítását. Mindezek alapján nem volt jelentősége annak sem, hogy egyes felperesek esetében összesen hány munkaórát fordított a beadványok szerkesztésére, illetve a tárgyalásokon hány órát töltött.

[19] Alaptalan volt az alperes fellebbezésének az a hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság a 637.410 forintot nettó összegben állapította volna meg, ugyanis az elsőfokú bíróság számítása szerint csak az R. 3. § (2) bekezdés a) pontját alkalmazva a megállapítható munkadíj összege a 40.151.826 forint 5%-a, azaz 2.007.591 forint lett volna, melynek 25%-ra való mérséklésével az 501.898 forintot eredményezett. Ennek az összegnek az általános forgalmi adóval növelt összege volt a 637.410 forint, így az alperest egyebekben az elsőfokú bíróság számítása nem károsította. Az ítéltábla rámutat mindemellett arra, hogy az alperes által számított 637.410 forinton felüli igényének, az 1.912.231 forint + áfa összegnek jogszabályi alapját nem adta, így az azon túl, hogy eltúlzott volt, az az R. alapján megalapozatlan is.

[20] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel nem érintette, azt fellebbezett részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[21] A másodfokú eljárás során a felperes szintén kérte a perköltség megállapítását, azonban ennek összegét fellebbezésében nem jelölte meg, nem utalt arra, hogy szintén az R. alkalmazásával kérné-e azt megállapítani, vagy egyéb számítás, megállapodás alapján határozza azt meg. Az ítéltábla ezzel kapcsolatosan rámutat a Pp. 81. § (1) bekezdésére, mely szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti. A (2) bekezdés ehhez előírja, hogy a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit és szükség esetén ezeket okirattal is igazolni kell. Az (5) bekezdés szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján is felszámíthatja. Az ítéltábla megállapította, hogy az alperes a fellebbezéséhez költségjegyzéket nem csatolt, az igényelt költség összegét nem jelölte meg, így a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megállapítását az ítéltábla mellőzte.

[22] A perben a feleket a 2017. évi CXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. Az ítéletnek a fellebbezéssel támadott értéke 2 428 533 forint volt, mely után az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint számított 8 %-a, azaz 194 282 forint az előlegezett illeték. Az ítéltábla az elsőfokú eljárásban az alperest megillető perköltség összegét 1 270 000 forintban állapította meg, mely 632 590 forinttal több mint az elsőfokú bíróság által megállapított 637 410 forint. Ebben a körben az alperes a 2 428 533 forinthez viszonyítva így 26 %-ban lett pernyertes, melyből következően az állam által előlegezett illeték 74%-át tartozik megfizetni 143 768 forint összegben. A feljegyzett további 50 514 forint illetéket a felperesek munkavállalói költségmentessége folytán a Pp. 102. § alapján az állam viseli.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp.376. § (3) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Debrecen, 2021. május 13.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s. k. bíró,
Dr. Pribula László s. k. bíró